

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120213948
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8120213948.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: FP20 s.r.o., so sídlom Hlavná 50, 080 01 Prešov, IČO: 51 792 834, zastúpeného JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom so sídlom Vajanského 33, 080 01 Prešov, IČO: 42 084 792, proti žalovaným: 1) A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C., 2) D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C., zastúpeným JUDr. Ľubomírom Gedom, advokátom, so sídlom Levočská 12A, 080 01 Prešov, IČO: 41 343 034, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29C/100/2020-168 zo dňa 09.06.2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Priznáva žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 29C/100/2020-168 zo dňa 09.06.2022 rozhodol tak, že:

„I. Žalobu zamietá.

II. Priznáva žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 3 a § 126 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako Občiansky zákonník), § 194 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobca žalobou doručenou súdu dňa 09.12.2020 žiadal, aby súd prvej inštancie uložil žalovaným povinnosť na vlastné náklady vypratať byt č. X o výmere 74 m² na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, vchod č. XX, postaveného na parcelách E. F. XXX/XX a XXX/XX t.č. zapísaného na LV č. XXXX, kat. úz. C..

4. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca je vlastníkom stavby so sup. č. XXXX postavenej na parcele E. F. XXX/XXX a E. F. XXX/XX - bytového domu vedeného na LV č. XXXX kat. úz. C.. Vklad vlastníckeho práva žalobcu do príslušného katastra nehnuteľností k vyššie uvedenej nehnuteľnosti bol povolený na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XXXX. V rámci odovzdania a prevzatia predmetnej stavby žalobcom bolo zistené, že byt č. X o výmere 74 m² na X. poschodí bytového domu súp. č. XXXX užívajú žalovaní a to bez akéhokoľvek právneho titulu. Zároveň v zmysle uzatvorenej

kúpnej zmluvy čl. IV. bod IV.6, ktorou bolo prevedené na žalobcu vlastnícke právo nebol predmetný byt zaťažený žiadny nájomom. Uvedený byt žalovaní neoprávnene užívajú aj toho času, pričom žalobca žalovaných vyzýval a to už pri fyzickom odovzdaní a prevzatí prevádzanej nehnuteľnosti dňa 03.07.2020, aby predmetný byt vypratali.

5. Poukázal na to, že žalovaní k žalobe uviedli, že dňa 22.05.2019 spoločnosť CARDO, s.r.o. ako objednávateľ, ktorej jediným majiteľom je žalovaný v 1. rade so spoločnosťou GERUST, a.s. ako zhotoviteľom uzatvorila zmluvu o dielo č. X/XXXX/X. Predmetom tejto zmluvy je záväzok zhotoviteľa zrealizovať pre objednávateľa dielo spočívajúce v realizácii výstavby troch bytových domov do osobného vlastníctva na stavbe „Novostavba troch bytových domov do osobného vlastníctva na parcele č. XXX/XX a XXX/XX kat. úz. C.“. Podľa článku III. malo byť dielo ukončené v marci 2010. Cena diela bola dohodnutá vo výške 1.952.583,40 eur bez DPH. Zmluvné strany sa dohodli, že vlastníkom zhotoveného diela je až do úplného zaplatenia dohodnutej ceny zhotoviteľ (čl. IV bod 4 písm. f). Z uvedeného nepochybne vyplýva, že výhrada vlastníckeho práva v prospech zhotoviteľa je viazaná na úplné zaplatenie dohodnutej ceny diela, čo znamená, že táto výhrada bola dohodnutá pre komplexné vykonanie diela v zmysle dikcie § 554 ods. 5 Obchodného zákonníka a nie k stupňom rozostavanosti, v akých sa dielo nachádzalo, keď zhotoviteľ natrvalo opustil stanovisko. Spoločnosť GERUST, a.s. ako zhotoviteľ opustila natrvalo stavenisko v štádiu rozostavanosti hrubej stavby ešte v mesiaci september 2009, pričom celé dielo bolo zhotovené a komplexne vykonané do stavu ako aj dnes výlučne pričinením spoločnosti CARDO, s.r.o. ako stavebníka bez účasti v spoločnosti GERUST, a.s. Stavba v stupni rozostavanosti, keď zhotoviteľ spoločnosť GERUST, a.s. opustila stavenisko ešte nemala rozostavané byty tak, aby boli stavebno - technicky usporiadané - oddelené a ohraničené obvody obvodovými stenami a strešnou konštrukciou a nebolo z nej zrejme ani dispozičné riešenie aspoň jej prvého nadzemného podlažia. Bytové domy teda neboli v takom stupni rozostavanosti, aby ich bolo možné zapísať do katastra nehnuteľností podľa § 46 ods. 5 katastrálneho zákona. Pretože stavba ako vec v právnom slova zmysle vzhľadom na uvedené vôbec nevznikla, nie je možné preto pripustiť k takejto stavbe ani vznik výhrady vlastníckeho práva, a teda vlastníctvo k nej pre spoločnosť GERUST a.s. ako zhotoviteľa. Spoločnosť CARDO, s.r.o. ako investor a stavebník sa tak stala zo zákona spracovaním vlastníkom týchto bytov a bytových domov ako novej veci, nakoľko spracovaním preukázateľne zhodnotila vec o väčší podiel cca 72 % oproti pôvodnej veci cca 28 % zhodnotenej spoločnosťou GERUST a.s. Uvedená skutočnosť nepochybne vyplýva zo znaleckého posudku znalca G. H. I. č. XX/XX/XXXX. Vzhľadom na vyššie uvedené rozsudok Okresného súdu Prešov pod sp.zn. 8C/228/2011 zo dňa 12.12.2013, ktorým bolo určené vlastnícke právo k bytom na parcelách č. XXX/XX a XXX/XX kat. úz. C. proti spoločnosť GERUST, a.s. Košice titulom výhrady vlastníckeho práva je nezákonný a zmätočný, zároveň právne neúčinný, pretože vznik vlastníckeho práva zo zákona, ktoré predchádzalo uvedenému konaniu má prednosť pred vlastníctvom vzniknutým na základe rozhodnutia súdu. Uznanie vlastníckeho práva k bytom zo strany spoločnosti CARDO, s.r.o. neznamenal, že uznáva vlastnícke právo k bytom pre spoločnosť GERUST, a.s. v hodnote cez 1.740.000,- eur alebo bolo to uznanie len do výšky neuhradenej pohľadávky v sume 655.283,- eur. To znamená, že výrok rozsudku mal obsahovať formuláciu určenia vlastníckeho práva titulom výhrady vlastníctvo k predmetným bytom len do uvedenej sumy.

6. Konštatoval, že predmetná kúpna zmluva, ktorej právne účinky vkladu do katastra nehnuteľností nastali povolením na základe rozhodnutia číslo J. - XXXX/XX je absolútne neplatným právny úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pre ktorý je charakteristické, že pôsobí od začiatku a nastáva priamo zo zákona. Zmluva je v rozpore s ustanovením § 554 ods. 5 v spojení s ust. § 445 Obchodného zákonníka a tiež je v rozpore aj s ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože postúpenie pohľadávky a jej zobchodovanie za prevod predmetných bytových domov odporujú dohode s dlžníkom spoločnosťou CARDO, s.r.o., ktorej jediným majiteľom je žalovaný v 1. rade. K bytu v ktorom bývajú od roku 2012 nepotrebovali žiadnu písomnú zmluvu, pretože je súčasťou bytového domu postaveného spoločnosťou žalovaného v 1. rade, ako stavebníka na základe právoplatného stavebného povolenia. Majetková hodnota samotného bytu predstavuje sumu okolo 100.000,- eur. V čase nasťahovania do bytu spoločnosť žalovaného v 1. rade bola výlučným vlastníkom bytového domu, v ktorom sa nachádza predmetný byt a uvedená spoločnosť v apríli roku 2012 podala na príslušný stavebný úrad návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia.

7. Považoval za vylúčené, aby v predmetnom konaní ako predbežnú otázku posúdil hmotnoprávny vzťah spoločnosti GERUST, a.s. a spoločnosti CARDO, s.r.o. vo vzťahu vlastníctva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX kat. úz. C. inak, ako už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní 8C/228/2011

rozsudkom zo dňa 12.12.2013 s dátumom právoplatnosti 19.12.2013, v ktorom spoločnosť CARDO, s.r.o. vlastníctvo spoločnosti GERUST, a.s. k predmetným nehnuteľnostiam v plnom rozsahu uznala (uznávací prejav č.l. 205 spisu 8C/228/2011).

Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie v rámci realizácie procesného postupu podľa § 181 ods. 2 CSP konštatoval, že nevykoná dôkazy podľa návrhu žalovaných v zmysle podania doručeného súdu dňa 12.03.2021.

Súčasne posúdil ako nedôvodnú vznesenú námietku žalobcu „res iudicata“; keďže prekážka rozsúdenej veci nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

Predmetom uvedeného súdneho konania však nie je rovnaký nárok ako v konaní 8C/228/2011, ktorý by sa týkal tých istých účastníkov konania, prípadne ich právnych nástupcov.

Keďže právoplatným rozhodnutím súdu bolo určené, že výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností je spoločnosť GERUST, a.s., potom nie je možné konštatovať neplatnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy v predmete prevodu vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam na žalobcu.

Z rozhodnutia súdu prvej inštancie o určenie vlastníckeho práva ako aj o určenie neexistencie záložného práva rozsudkom pod sp.zn. 8C/228/2011 zo dňa 05.05.2016 s dátumom právoplatnosti 23.06.2016 vyplýva, že spoločnosť CARDO, s.r.o. nikdy nebola vlastníkom predmetných nehnuteľností a preto nemohla ani platne uzatvoriť záložnú zmluvu k bytom. Pokiaľ spoločnosť CARDO, s.r.o. nikdy nebola vlastníkom bytov vedených na LV č. XXXX kat. úz. C., potom nebola ani oprávnená tieto prenechať do užívania iným subjektom. Na základe uvedeného potom možno konštatovať, že žalovaní v 1. a 2. rade predmetný byt užívajú bez právneho dôvodu od roku 2012.

8. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal otázkou, či výkon práva žalobcu na vypratanie predmetného bytu nie je v rozpore s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Dobré mravy sú súhrnom etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Tento všeobecný horizont, ktorý vývojom spoločnosti rozvíja aj svoj morálny obsah v priestore a čase, musí byť posudzovaný z hľadiska konkrétneho prípadu, tiež práve v danom čase, na danom mieste a vo vzájomnom konaní účastníkov právneho vzťahu (uznesenie Ústavného súdu ČR pod sp.zn. II. ÚS 249/97).

Dobré mravy, ktoré sú používané ako kritérium, pri ktorom je daný osobitný záujem na ich dodržiavaní nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvykle, poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám (Najvyšší súd SR 2Cdo/59/2009).

Podľa nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2010, súd môže zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov.

Ústava pojem obydlie bližšie nedefinuje, nakoľko základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a v duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL.ÚS 5/93, PL.ÚS 15/98) aj na čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. 6Cdo/279/2012 zo dňa 14.11.2013 pre niekoho je domov miesto, kde sú alebo boli rodičia alebo aspoň jeden z nich, miesto, ktoré poskytuje človeku pocit bezpečia, zázemia, do ktorého sa vždy môže vracieť, ku ktorému ho niečo viaže. Domov je jednou zo základných ľudských potrieb, bez ktorej nemožno spokojne žiť. Právo na ochranu domova je všeobecne pre každého zaručené aj čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, podľa ktorého nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie ani útokom na svoju česť a povesť. Právo na primerané bývanie zaručuje aj čl. 11 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, v zmysle, ktorého zmluvné strany paktu uznávajú právo každého jednotlivca na primeranú životnú úroveň pre neho a jeho rodinu, zahrňujúce dostatočnú výživu, šatstvo, byt a neustále zlepšovanie životných podmienok. Súd prvej inštancie konštatoval, že strata obydlia je podľa názoru súdu najextrémnejšou formou zásahu do práva na rešpektovanie obydlia. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 6Co/211/2013 Ústava Slovenskej republiky pojem obydlie bližšie nedefinuje, nakoľko základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách. Pri vymedzení obsahu uvedených pojmov je potrebné prihliadať aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obydlie možno definovať ako miesto, kde osoba býva alebo vykonáva svoju obvyklú profesiu. Akákoľvek osoba, ktorej hrozí zásah do práva na obydlie by mala v princípe

mať možnosť dať preskúmať proporcionalitu a odôvodnenosť zásahu nezávislým súdom vo svetle relevantných princípov podľa čl. 8 Dohovoru a to napriek tomu, že podľa vnútroštátneho práva nemá právo bývať v byte. Predmetná vec je na jednej strane o ochrane vlastníka nehnuteľnosti a na druhej strane o obydľí a súkromí osoby. Ide o záujem na zabezpečenie bývania, ako jednej zo základných sociálnych istôt.

V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii výnimočných okolností predmetu sporu, pre ktoré je daná dôvodnosť aplikácie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

V prvom rade správanie právneho predchodcu žalobcu v súvislosti s vysporiadaním záväzkov so spoločnosťou CARDO, s.r.o. ako objednávateľom výstavby aj sporného bytu nie je možné považovať za poctivé a spravodlivé správanie zodpovedajúce základným v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Je nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu a spoločnosťou CARDO, s.r.o., ktorej jediným spoločníkom je žalovaný v 1. rade prebiehali rokovania ohľadom rozdelenia predmetu diela za účelom uspokojenia ich pohľadávok pozostávajúcich z investovaných finančných prostriedkov (viď výsluch právneho zástupcu spoločnosti CARDO, s.r.o. v konaní 8C/228/2011 zo dňa 24.02.2021 č.l. 136 - 137), avšak k tomu malo dôjsť po ukončení sporu 8C/228/2011 a preto aj došlo k uznaniu vlastníckeho práva v prospech spoločnosti GERUST a.s., ale k dohode o vyporiadaní vyššie uvedených pohľadávok už medzi uvedenými spoločnosťami nedošlo.

Zároveň žalobca ani jeho právny predchodca nerozporovali skutkové tvrdenia, že to bola práve spoločnosť CARDO, s.r.o., ktorá sa v prevažnej miere pričínila o ukončenie výstavby predmetu diela, dokonca žalovaný v 1. rade vystupoval ako splnomocnenec spoločnosti GERUST, a.s. v stavebnom konaní v procese kolaudácie stavby.

Spoločnosť právneho predchodcu žalobcu od roku 2012 nespochybňovala právo žalovaných predmetný byt užívať a v priebehu konania ani nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci, žeby tento žiadal žalovaných predmetný byt vypratať preto, že ho užívajú bez právneho dôvodu.

Na druhej strane súčasné majetkové pomery žalovaných, ako starobných dôchodcov neumožňujú zabezpečenie si ďalšieho bývania. Všetky finančné prostriedky, ktorými disponovali vložili do predmetu výstavby diela (cca 408.000,- eur). Za tým účelom predali byt, garáž a prevzali finančné záväzky z úverov, ktoré boli použité výlučne na financovanie výstavby predmetu diela vrátane bytu, ktorý od roku 2012 užívajú.

Pravdivosť uvedených skutkových tvrdení žalovaných zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu rozporovaná nebola.

Pokiaľ žalovaní financovali výstavbu predmetu diela, vrátane bytu, ktorý užívajú, ale právny predchodca žalobcu na týchto nepreviedol vlastnícke právo, prípadne nevrátil nimi investované finančné prostriedky do výstavby diela, potom jeho konanie nie je možné považovať za akceptovateľné z hľadiska všeobecných morálnych zásad demokratickej spoločnosti a súladné so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností potom súd prvej inštancie nevidel dôvod na poskytnutie ochrany žalobcovi pri výkone jeho vlastníckeho práva k predmetnému bytu a žalobu pre rozpor s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zamietol.

O trovách rozhodol podľa § 255 CSP.

II.

Odvolanie žalobcu

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Namietal, že v okolnostiach tejto sporovej veci nebol náležite zistený skutkový základ ohľadne oboch konkurujúcich si práv, ktorý by umožňoval súdu prvej inštancie rozhodnúť v neprospech žalobcu. Opätovne je pri tom potrebné poukázať na tú skutočnosť, že súd vychádzal pri zamietnutí žaloby len zo skutkových vyjadrení žalovaných bez ich ďalšieho preukázania. Len pre doplnenie žalobca uvádza, že skutkové tvrdenia žalovaných (ako aj iné) o tom, že títo sa v podstatnej miere pričínili o výstavbu bytového domu, žalobca výslovne poprel vo vyjadrení zo dňa 18.05.2021.

Okrem toho je ale podľa žalobcu sporné, či na strane žalovaných bolo možné poskytnúť právo na ochranu obydľia, a teda či im toto právo vôbec patrí, pokiaľ bolo v konaní preukázané, že žalovaní byt vedome užívajú bez právneho dôvodu.

Súd prvého stupňa mal podľa bodu 41 za nesporné okrem iného preukázané, že to mala byť spoločnosť CARDO, s.r.o., ktorá sa mala v prevažnej miere pričíniť o ukončenie výstavby bytového domu (predmet diela), a to aj z vlastných prostriedkov žalovaných ako fyzických osôb.

Konštatovanie súdu obsiahnuté v bode 41 je ale podľa žalobcu nesprávne. V tejto súvislosti uviedol, že uvedené skutkové tvrdenia žalovaní tvrdili už vo vyjadrení zo dňa 10.03.2021 (č.l. 33). Vo vyjadrení žalobcu zo dňa 18.05.2021 (replika) žalobca výslovne poprel tieto skutkové tvrdenia v bode 2 vyjadrenia, pričom v ďalšom poskytol vlastný opis podstatných skutkových tvrdení o veci samej, čo je rovnako tak popretím skutkových tvrdení žalovaných.

Záver o prevažnej miere pričinenia spoločnosti CARDO, s.r.o. k výstavbe bytového domu, jej financovaniu a „akejsi“ dohode medzi spoločnosťou CARDO, s.r.o. a GERUST a.s. opiera súd výlučne o skutkové tvrdenia žalovaných, ktoré žalobca poprel.

Dôkazné prostriedky žalovaných (výsluchy svedkov G. K., G. J., a iné) súd na pojednávaní dňa 28.02.2022 zamietol.

Nie je pri tom rozhodujúce, že skutkové tvrdenia žalovaných z vyjadrenia zo dňa 10.03.2021 tieto bližšie „do podrobnosti“ rozviedli pri ich výsluchoch, nakoľko výsluch strany neslúži k tomu, aby sa zisťovali nové skutkové tvrdenia, ktoré strany sporu dovtedy netvrdili. To koniec - koncov vyplýva aj z ustanovenia § 150 CSP, ktorý ukladá stranám sporu povinnosť tvrdenia, čo žalovaní využili vo vyjadrení k žalobe a v následnej duplike.

Odhladnuc od vyššie uvedeného je ale záver súdu v rozpore s vykonaným dokazovaním. Žalovaní hodnoverne ani len netvrdili akým spôsobom mali zrealizovať výstavbu bytového domu, či túto vykonávali sami alebo prostredníctvom iných zhotoviteľov, resp. za aké finančné prostriedky. Žalovaný v 1. rade pri výsluchu uviedol, že stavbu realizoval formou pôžičiek a úverov, ktoré ale nie sú splatené.

Z uvedeného je teda nepochybné, že žalovaný v 1.rade a spoločnosť CARDO sa v súvislosti s výstavbou bytového domu mali opakovane zadlžovať a neplniť si ich zmluvné povinnosti. Spoločnosti GERUST a.s. CARDO s.r.o. dlhovalo peniaze za výstavbu bytového domu na základe zmluvy o dielo. Následne pokiaľ žalovaný preberal pôžičky/úvery na práce na nehnuteľnosti, ktoré ako tvrdil uskutočňoval, a ktoré ale nesplatil, je zrejme, že aj voči iným „tretím“ osobám má žalovaný v 1. rade a spoločnosť CARDO s.r.o. peňažné záväzky. Skutočnosť, že žalovaných „naháňajú“ iní veritelia potvrdila aj žalovaná v 2. rade pri jej výsluchu.

Z výsluchov oboch žalovaných zároveň ale vyplynulo, že títo disponujú pohľadávkou voči žalobcovi v sume 100.000,- eur (čo má zodpovedať hodnote bytu samotného, ako to uviedla žalovaná v 2. rade), ako aj ďalšími pohľadávkami voči spoločnosti GERUST, a.s. bez bližšej špecifikácie ich výšky. Právnym zástupcom bolo pri výsluchu žalovaných uvedené, že právnym dôvodom týchto pohľadávok má byť bezdôvodné obohatenie. Nie je teda pravdou (bod 40 odôvodnenia) že by žalovaných majetkové pomery neumožňovali si zabezpečiť ďalšie bývanie nakoľko podľa ich vlastných tvrdení disponujú značnými peňažnými pohľadávkami, ktoré ale na druhej strane od žalobcu, resp. spoločnosti GERUST, a.s. doposiaľ nevymáhajú, čím žalovaní vlastným a zavineným konaním zhoršujú ich postavenie a majetkové pomery, keď im podľa ich vyjadrení patriace práva riadne a včas neuplatňujú, avšak práve od týchto majetkových práv odvíjajú ich právo na bývanie v predmetnom byte, aj keď s prihliadnutím na vykonané dokazovanie je nepochybné, že byt užívajú bez právneho dôvodu.

Nie je zrejme, a žalovaní ani bližšie nevysvetlili, prečo sa doposiaľ po preukázateľne niekoľko rokov dlhé časové obdobie nedomáhali ich pohľadávok voči žalobcovi resp. spoločnosti GERUST, a.s.

Je nelogické, aby žalovaní na jednej strane mali mať voči žalobcovi a spoločnosti GERUST a.s. niekoľko stotisícové pohľadávky, ktorých vymáhania sa ale v súdnom a ani mimosúdnom konaní nedomáhajú. Súd prvej inštancie tak podľa žalobcu poskytuje ochranu žalovaným, ktorí zneužívajú právo a nesprávajú sa ako náležité hospodári.

10. Súd prvej inštancie mal podľa žalobcu skúmať či dovolávanie sa aplikácie ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka nie je zneužitím práva, resp. či žalovaní sa môže účinne domáhať použitia ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka za situácie, ak sú to práve oni, ktorí porušujú zásadu „právo patrí bdelym“ (vigilantibus iura scripta sunt), keď si voči ich dlžníkom neuplatňujú nimi tvrdené pohľadávky. Len pre doplnenie je potrebné uviesť, že ak by žalovaní si tieto pohľadávky uplatňovali v riadnom súdnom konaní, a boli by úspešní, majetkové pomery na ich strane by im preukázateľne umožnili zabezpečiť si iné bývanie.

Žalobca tu dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf 65/2011, v ktorom sa okrem iného uvádza, cit.: "Najvyšší súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí

obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov."

S prihliadnutím na vyššie citovaný záver najvyššieho súdu žalovaní podľa žalobcu stratili možnosť účinne sa domáhať práva podľa ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka, keďže práve žalovaní riadne a včas neuplatňujú iné im patriace hmotnoprávne nároky, ktoré sú obsahovo viazané s použitím predmetného ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa týkajú tej istej veci.

Konanie žalovaných, ktorí vedome a dobrovoľne, avšak žalobcovi z neznámych dôvodov, neuplatňujú voči žalobcovi resp. spoločnosti GERUST a.s. ich pohľadávky ďaleko prevyšujúce hodnotu bytu, ktorý užívajú, je podľa žalobcu v tomto sporovom konaní na ťarchu práve žalovaných.

Žalobca nespochybňuje, že je subjektívnym právom každého veriteľa rozhodnúť či a kedy bude tento uplatňovať (vymáhať) svoju pohľadávku voči dlžníkovi, na druhej strane nemôže mať z jej neuplatnenia neoprávnený prospech, ktorý by poškodil iného. Podľa žalobcu, tak ako to tento uvádzal už na pojednávaní dňa 28.02.2022, je takéto konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Okrem toho je ale podľa žalobcu nesprávny záver súdu prvej inštancie aj v tej súvislosti, aby bolo správanie spoločnosti GERUST, a.s. považované za nepoctivé alebo nespravodlivé. Je potrebné poukázať na to, že je to práve spoločnosť CARDO, s.r.o., ktorá porušila zmluvný záväzok vyplývajúci zo zmluvy o dielo, a to podstatných spôsobom podľa ustanovenia § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže nevyplatenie odmeny za realizáciu diela je podstatným porušením záväzku objednávateľa vyplývajúceho zo samotného ustanovenia § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka (záväzok zhotoviteľa vykonať dielo a objednávateľa zaplatiť cenu). Nevyplatenie ceny za realizáciu diela je medzi sporovými stranami skutočnosť nesporná.

Režazec nasledujúcich skutkových udalostí je tak v priamej príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti CARDO, s.r.o. zaplatiť zhotoviteľovi (GERUST, a.s.) odmenu za vykonanú prácu. Súčasné sporové konanie je tak koniec-koncov dôsledkom nevyplatenia ceny diela zhotoviteľovi GERUST a.s., pričom žalovaní, ktorí sú majetkovo/personálne prepojení so spoločnosťou CARDO, s.r.o. sa teraz v tomto konaní odvolávajú na porušenie dobrých mravov zo strany žalobcu, resp. spoločnosti GERUST, a.s. pričom ako už bolo uvedené jedinou a hlavnou príčinou vzniku predmetného režazenia navzájom prepojených skutkových udalostí je počiatkové podstatné porušenie zmluvy o dielo zo strany CARDO s.r.o. a následné neuplatnenie/nevymáhanie pohľadávok žalovaných voči žalobcovi a spoločnosti GERUST, a.s. Je však potrebné dodať, že žalovaní náležite ani len nepreukázali dôvodnosť týchto pohľadávok.

Závery súdu prvej inštancie vyjadrené v bodoch 37 až 42 odôvodnenia tak vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov, čo zakladá odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

11. Na doplnenie taktiež žalobca uviedol, že právny zástupca žalovaných na pojednávaní konanom dňa 28.02.2022 navrhol prerušenie tohto sporového konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 20C/100/2020. Podľa ustanovenia § 162 ods. 3 CSP - O zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

Žalobcovi nie je známe, ako procesným spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s návrhom žalovaných na prerušenie konania zo dňa 28.02.2022, nakoľko odvolaním napadnutý rozsudok, ktorý je rozhodnutím vo veci samej neobsahuje výrok, ktorým by sa o návrhu žalovaných rozhodlo.

Rovnako tak z bodu 8 odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu súdnych spisov 8C/228/2011 a 21Cb/65/2020. Na druhej strane ale súd neoboznámil spisy 20C/100/2020, na ktorý poukazovali obe sporové strany, ako ani spisy sp.zn. 22Cb/23/2019 a 24Cb/321/2018 vedené Okresnom súde Prešov, na ktoré žalobca v súvislosti s konaním žalovaných, ktoré podľa jeho názoru spĺňalo znaky zneužitia práva poukazoval. Uvedeným procesným postupom tak súd prvej inštancie zaťažil konanie procesnou vadou.

12. Rozhodnutie súdu taktiež neposkytuje riadne odôvodnenie sporných a pre toto konanie podstatných skutkových a právnych okolností, a to konkrétne, či to nie sú práve žalovaní, ktorí konajú v rozpore s dobrými mravmi, resp. zneužívajú právo, náležité odôvodnenie toho, prečo súd obmedzil vlastnícke právo žalobcu s prihliadnutím na skutkový základ a či pri posúdení dôvodnosti/nedôvodnosti návrhu podrobil vzájomne konkurujúce práva testu proporcionality, resp. či žalovaným možno poskytnúť právo na ochranu obydlia pokiaľ nehnuteľnosť vedome užívajú bez právneho dôvodu.

Obsahom práva na spravodlivý proces je podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky aj právo na riadne (primerané) odôvodnenie súdneho rozhodnutia, kde toto právo je jedným zo základných zásad spravodlivého súdneho procesu (II. ÚS 495/2015).

Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 495/2015 zo dňa 20.08.2015 okrem iného konštatuje: „V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.“

13. Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalobca osobitne uviedol, že súd prvej inštancie pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 CSP postupoval formálne, pričom nezohľadnil materiálny charakter tohto ustanovenia. V konaní totiž bolo bez pochybností preukázané, že je to žalobca, kto je vlastníkom nehnuteľnosti, ako aj to, že žalovaní užívajú byt bez právneho dôvodu. Len z výnimočných dôvodov (ako to konštatuje súd v bode 36 odôvodnenia) nemal súd vyhovieť žalobe, a preto nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie v tomto prípade nerozhodol o aplikácii ustanovenia § 257 CSP.

III.

Vyjadrenia strán v rámci odvolacieho konania

14. V o vyjadrení k odvolaniu žalovaní uviedli, že odvolanie žalobcu je neopodstatnené, je nedôvodné a celý svojím obsahom je zmaťochné a účelové. Poukázali na účelovosť uznávacieho prejavu vlastníckeho práva k bytovým domom spoločnosťou CARDO, s.r.o. v prospech spoločnosti GERUST a.s. a zotrvali, že rozhodnutie v uvedenej veci nemôže mať žiadnu právnu silu ani na záväznosť a je len ničotným rozhodnutím (protiústavným a nulitným) (v konaní sp.zn. 8C/228/2011). Považovali za správny názor súdu prvej inštancie o rozpore s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako dôvodu na zamietnutie žaloby. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

15. K vyjadreniu žalovaných podal odvolaciu repliku žalobca, v rámci ktorej zotrval na dôvodoch svojho odvolania a návrhu na rozhodnutie o odvolaní.

16. V odvolacej duplike žalovaní zotrvali na svojom predchádzajúcom vyjadrení a aj návrhu na rozhodnutie o veci.

17. Žalobca v rámci kontradiktórnych reakcií poukázal na existenciu konania na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 31Cb/56/2022, ktoré podporuje tvrdenia žalobcu. Jediným spoločníkom spoločnosti CARDO s.r.o. je práve žalovaný v 1. rade. Skutkové okolnosti uvedené v návrhu sa vzťahujú na pohľadávku, ktorá jestvovala počas tohto sporového konania (vychádzajúc z petitu), keďže rozsudok, proti ktorému podal žalobca odvolanie sa datuje ku dňu 09.06.2022. Uvedené skutočnosti v plnom rozsahu podporujú tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní o tom, že sú to práve žalovaní, ktorí sa neuplatňovaním nimi tvrdých pohľadávok samy vystavujú nepriaznivejšiemu postaveniu, čím z vlastného pričinenia nepochybne zhoršujú ich majetkové pomery, a to bez ohľadu na to na posúdenie dôvodnosti ich pohľadávok.

18. Len pre doplnenie taktiež dal do pozornosti, že v tomto podaní tvrdené skutočnosti sú novými skutočnosťami, ktoré vyšli najavo po vyhlásení rozsudku prvej inštancie a po lehotách uvedených v ustanovení § 373 CSP, avšak podľa žalobcu majú podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

19. K tomuto vyjadreniu sa vyjadrili žalovaní, ktorí požadovali nariadenie termínu odvolacieho pojednávania mimo termínu od 26.10.2023 do 12.11.2023, keďže ich právny zástupca bude v tomto čase v zahraničí a požadovali predvolanie na odvolacie pojednávanie a doplnenie skutkových tvrdení predložených a doplnenie skutkových tvrdení podložených vecnými dôkazmi v spise, ktoré majú vplyv na predbežné posúdenie hmotnoprávneho vzťahu spoločnosti GERUST a.s. a spoločnosti CARDO s.r.o. vo vzťahu vlastníckeho práva k predmetným bytovým domom zapísaným na LV č. XXXX kat. úz. C.. Odvolací súd v obdobnej veci sp. zn. 1Co/24/2022 sa dopustil pochybenia keď sa stotožnil so skutkovými zisteniami prvoinštančného súdu ignorujúcimi predložené vecné dôkazy a s jeho odôvodnením, čo malo za následok nezákonné rozhodnutie vo veci oboma súdmi.

IV.

Prvé konanie o odvolaní

20. Odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie rozsudkom č.k. 20Co/48/2022-218 zo dňa 26.10.2023 tak že vo výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a vo výroku II. priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

21. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku v celom rozsahu aproboval dôvody najmä v bode 36. až 43. napadnutého rozsudku ohľadom objasnenia konania v rozpore s dobrými mravmi a tak neexistenciu dôvodu na poskytnutie ochrany žalobcovi pri výkone jeho vlastníckeho práva k predmetnému bytu, čo napokon má za následok zamietnutie žaloby pre rozpor s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K ďalším námietkam v odvolaní sa odvolací súd domnieval, že neúspech žalobcu v konaní o vypratanie, neznamená bez ďalšieho prekážku rozhodnutej veci, pokiaľ dôjde k významnej zmene skutkových okolností tak, že rozpor s dobrými mravmi pomínie. V otázke hodnotenia prebiehajúceho konania o zaplatenie 1.063.507,53 eura s príslušenstvom vedenej na Mestskom súde Košice pod sp.zn. K2-31Cb/56/2022 považoval za dôležité uviesť, že toto konanie nebolo právoplatne skončené do rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci a samotná jeho existencia nemá potenciál zmeniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Vedenie konania o zaplatenie samo o sebe nezakladá zmenu majetkového statusu žalovaných a pre výsledok tohto konania je bez právneho významu. Naopak prípadne právoplatný výsledok konania na Mestskom súde Košice by mohol znamenať nový stav pre uplatňovanie práv vlastníka vecí, preto odvolací súd, iba existenciou prebiehajúceho konania o zaplatenie (bez jeho výsledku) nepriznal relevanciu pre toto konanie.

V.

Dovolacie konanie

22. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie v celom jeho rozsahu z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“) uznesením sp.zn. 1Cdo/67/2024 z 30.04.2025 tak, že prvým výrokom zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26. októbra 2023, sp.zn. 20Co/48/2022 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a druhým výrokom zrušil uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 29C/100/2020-258 z 18. marca 2024.

23. Zrušujúce rozhodnutie v prvom výroku dovolací súd odôvodnil tým, že v posudzovanej právnej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súčasťou odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie bola žiadosť žalobcu, aby mu bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu oznámené elektronickými prostriedkami. (bod 27. odvolania, č.l. 177 súdneho spisu). Na č.l. 213 súdneho spisu sa nachádza pokyn predsedu senátu, aby na úradnej tabuli súdu bol oznámený termín verejného vyhlásenia rozhodnutia v predmetnej veci na deň 26.10.2023 o 9,40 hod. na č. d. 106, prvé poschodie krajského súdu. Zároveň bol daný pokyn, aby boli právni zástupcovia účastníkov upovedomení, ak o to požiadali. Odvolací súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku v danej veci na svojej úradnej tabuli a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a to dňa 20. 10. 2023 (č.l. 214, 215 spisu), avšak v spise sa nenachádza dôkaz o tom, že toto oznámenie bolo právnomu zástupcovi žalobcu odoslané aj elektronickými prostriedkami na určenú emailovú adresu tak, ako o to žalobca prostredníctvom právneho zástupcu požiadal v podanom odvolaní. Zo zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 26.10.2023 (č.l. 216 spisu) bolo zistené, že na vyhlásenie rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP sa neustanovili strany sporu a ani ich právni zástupcovia. Za tejto situácie je možné konštatovať, že si odvolací súd vo vzťahu k žalobcovi nesplnil povinnosť vyplývajúcu z § 219 ods. 3 CSP. Podľa dovolacieho súdu ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi možnosť pred súdom konať a v zmysle § 219 ods. 3 CSP došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd túto námietku žalobcu považoval za dôvodnú.

Vychádzajúc z uvedeného tak dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu došlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá sama o sebe zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, preto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo potrebné podľa § 449 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom vytýkaný nedostatok odstráni.

24. Po vrátení veci odvolaciemu súdu žalobca vo svojom vyjadrení predložil nový dôkaz, a to rozsudok Mestského súdu Košice sp.zn. K2-31Cb/56/2022 zo dňa 26.03.2025 o zamietnutí žaloby spoločnosti CARDO s.r.o., o zaplatenie 1.063.507,53 eura s príslušenstvom, podľa ktorého sa ukazuje ako

nepravdivý záver súdu prvej inštancie o nepoctivosti a nespravodlivom konaní spoločnosti GERUS, a.s. na základe ktorého následne dospel k potrebe uplatnenia princípu dobrých mravov podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

VI.

Druhé konanie o odvolaní

25. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), po vrátení veci dovolacím súdom opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že jednak miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a súčasne dňa 10.12.2025 zaslal žalobcovi upovedomenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

26. V zmysle ustanovenia § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu. Pri kasačnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR neexistuje pre súd nižšej inštancie priestor na právnych dialóg alebo úvahy o tom, či je záväzný právny názor správny, fundovaný alebo úplný. Povinnosť súdov nižšej inštancie bezvýhradne sa podriaďujú právnemu názoru súdu vyššej inštancie vyplýva z nutnosti definitívne ukončiť konkrétny spor a predísť nekonečnému súdnemu presúvaniu spisu medzi súdmi, čo by neúmerne predlžovalo konanie a tým porušovalo ústavné práva účastníkov na skončenie veci v primeranej dobe a na spravodlivý proces. Najvyšší súd SR považuje nerešpektovanie záväzného právneho názoru (v prípade kasačného rozhodnutia) za závažné pochybenie súdu nižšej inštancie, ktoré zakladá porušenie práva strany na spravodlivý proces.

27. Odvolací súd konštatuje, že na pokyn predsedu senátu bol jednak na úradnej tabuli súdu dňa 10.12.2025 oznámený termín verejného vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci na deň 27.01.2026 o 10.00 hod. na č. d. 106, prvé poschodie krajského súdu. Zároveň bol daný pokyn, aby boli právni zástupcovia účastníkov upovedomení, ak o to požiadali. Na žiadosť právneho zástupcu žalobcu odvolací súd ho upovedomil o termíne verejného vyhlásenia tohto rozsudku, o čom svedčí doručka nachádzajúca sa medzi č.l. 296 a 297 spisu o uplynutí úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia k „20Co/28/2025-294 Upovedomenie o termíne VVR“, podľa ktorej bola táto správa doručená právnemu zástupcovi žalobcu dňa 26.12.2025. Odvolací súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku v danej veci na svojej úradnej tabuli a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a to dňa 10.12.2025 (č.l. 295, 296 spisu). Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že napriek upovedomeniu o termíne verejného vyhlásenia tohto rozsudku, právny zástupca žalobcu sa ho nezúčastnil.

28. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), v postupe súdu prvej inštancie, ktorý nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), v existencii nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

29. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd prihliadol na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

30. Vychádzajúc z princípu viazanosti odvolacími dôvodmi, odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zistení súdu prvej inštancie nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé

odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam a na potvrdenie správnosti uvádza nasledovne.

31. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

32. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

33. Odklon od judikatúry sa stáva problematickým až v momente, ak k nemu dochádza bez poskytnutia dostatočných dôvodov, t.j. ak súd neposkytne dôkladné vysvetlenie, prečo bola prejednávaná vec rozhodnutá v rozpore s doterajšou judikatúrou - v takom prípade (pri zmene judikatúry) môže dôjsť v zmysle judikatúry ESLP k porušeniu práva na spravodlivý proces cez prizmu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Atanasovski c. Bývalá juhoslovanská republika Macedónsko z 14. januára 2010 týkajúca sa sťažnosti č. 36815/03). V tejto súvislosti ESLP ešte uviedol, že vývoj judikatúry sám o sebe nie je v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti, keďže neschopnosť zachovať dynamický a vývojový prístup by mohol byť prekážkou reformy alebo zlepšenia.

34. Existencia ustálenej súdnej praxe by sa mala vziať do úvahy pri posudzovaní rozsahu odôvodnenia (napr. rozsudok ESLP vo veci Gorou c. Grécku týkajúci sa sťažnosti č. 12686/03). Požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní (predvídateľnosť rozhodnutia) teda nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (napr. rozsudok ESLP vo veci Unédic c. Francúzsku z 18. decembra 2008 týkajúci sa sťažnosti č. 20153/04), avšak prihladanie na ustálenú judikatúru má význam z hľadiska práva na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí v prípade odklonu obsahovať aj dostatočné vysporiadanie sa s konštantnou judikatúrou.

35. Z hľadiska práva na obydlie a súkromie je však dôležité, či je naozaj nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, aby tieto priestory vypratal (porov. Stanková v. SR), ak predstavuje od roku 1986 ich jediné ľudsky dôstojné bývanie.

36. Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame práva na majetok a odvolací súd chápe žalobcu, že uvedené právo chce do dôsledkov využiť. Odvolací súd však nemôže ustúpiť z dôležitých principiálnych pozícií o favorizovaní práva na obydlie, a to z osobitých dôvodov, ktoré uviedol súd prvej inštancie v bode 36 až 43 napadnutého rozsudku.

37. Podstatu obydlia plnohodnotne poskytne aj predmetný priestor (porov. obydlie možno definovať ako miesto, kde osoba býva...; rozsudok Gillow verus Spojené kráľovstvo z 24.11.1986, rozsudok Niemec verus Nemecko z 16.12.1992).

38. Súd prvej inštancie sa implicitne vyrovnal s judikatúrou o ochrane obydlia. „V tejto súvislosti súd opakuje, že strata obydlia je najextrémnejšou formou zásahu do práva na rešpektovanie obydlia

(rozsudok Cosič verus Chorvátsko z 5.6.2009). Takýto stav (strata obydlia) hrozí aj v prípade žalovaného a jeho rodiny.

39. Neudelenie práva nájomníkovi odvolávať sa na čl. 8 by malo vážne dôsledky pre fungovanie vnútroštátneho systému alebo práva upravujúceho vzťahy medzi nájomcom a prenajímateľom (pozri McCann verus Spojené kráľovstvo citovaný vyššie, ods. 28 a 54 /rozsudok Paulič verus Chorvátsko z 1.5.2010/). Podľa rozsudku Novoseletskiy verus Ukrajina cit.: „Je pravdou, že čiastočne vďaka úradu prokurátora súdy obnovili sťažovateľovo právo na užívanie sporného bytu, hoci po neprimeranom oneskorení. Akokoľvek so zreteľom na všetky okolnosti prípadu toto nepostačuje na nápravu porušenia (obnovenie) sťažovateľovho práva na rešpektovanie jeho obydlia a jeho súkromného rodinného života“.

40. Obsahom vlastníckeho práva je takzvaná triáda oprávnení formulovaná klasickou rímskou právnou vedou. Ide o právo vec držať (ius possidendi), vec užívať a požívať jej plody a úžitky (ius utendi et fruendi) a právo vecou disponovať (ius disponendi). Za inherentné právo vlastníka sa pokladá aj právo na ochranu proti akýmkoľvek neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva.

41. Ochrana vlastníckeho práva je subjektívnym právom vlastníka veci. Subjektom na podanie vlastníckej žaloby je predovšetkým vlastník veci a žaloba smeruje voči tomu, kto tuto vec neoprávnene zadržáva. V prípade nehnuteľnej veci sa musí uplatniť osobitná vindikačná žaloba, ktorá má právnu formu žaloby na vypratanie alebo odstránenie stavby. Žaloba na vydanie veci (vindikačná, resp. reivindikačná žaloba) je žaloba, ktorou sa vlastník hmotnej veci domáha ochrany proti tomu, kto mu ju neprávo, t.j. bez právneho dôvodu zadržáva, zbavuje tak vlastníka možnosti výkonu vlastníckeho práva a zároveň mu odmieta vydať vec. Pre úspešnosť tejto žaloby je potrebné, aby vlastník preukázal existenciu vlastníckeho práva, ďalej musí preukázať, že vec sa nenachádza v jeho faktickej moci, ale v moci inej osoby, ktorá predmetnú vec odmieta vydať, ďalej, že žalovaný vec protiprávne zadržáva, bez existencie záväzkového právneho vzťahu a má vec v čase vyhlásenia rozsudku stále u seba a preto má možnosť vydať vec vlastníkovi, ďalej, že predmetom žaloby je vec, o vydanie ktorej sa žiada. Žalobca je povinný preukázať, že mu žalovaný neoprávnene vec aj ku dnu rozhodovania súdu zadržáva čo sa aj žalobcovi v plnej miere podarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať.

42. V danej veci je nepochybné, že žalovaný v 1. rade je starobným dôchodcom (zraniteľnou osobou, viď rozsudok SDEU C-34/13 Kušionová vs. Smart Capital a.s.).

43. Podľa názoru odvolacieho súdu akákoľvek osoba, ktorej hrozí zásah do práva na obydlie, by mala v princípe mať možnosť dať si preskúmať proporcionalitu a odôvodnenosť zásahu nezávislým súdom vo svetle relevantných princípov podľa čl. 8 Dohovoru, a to napriek tomu, že podľa vnútroštátneho práva nemá právo bývať v byte (pozri McCain verus Spojené kráľovstvo č. 19009/04, Paľa 50, 13.5.2008).

44. V danej veci je potreba pripomenúť, že „dobrými mravy v občanskoprávnych vzťahoch se v soudní praxi rozumí soubor společenských, kulturních a mravních pravidel chování, který je vlastní obecně uznávaným vzájemným vztahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu a který v historickém vývoji osvědčil jistou neměnnost, vystihující podstatné historické tendence jsou sdíleny rozhodující částí společnosti, a mají povahu norem základních (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.9.1998 sp. zn. 3 Cdon 51/96, uveřejněný pod č. 5 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2001, a rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29.5.1997 sp. zn. 2 Cdon 473/96, uveřejněný pod č. 16 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1998), který je konformní se závěrem obsaženým v nálezů Ústavního soudu ze dne 26.2.1998, sp. zn. II. ÚS 249/97, uveřejněným pod č. 14 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, roč. 1998, který za dobré mravy považuje souhrn etických, obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti“.

45. Odvolací súd v celom rozsahu aprobuje dôvody najmä v bode 36 až 43 napadnutého rozsudku ohľadom objasnenia konania v rozpore s dobrými mravmi a tak neexistenciu dôvodu na poskytnutie ochrany žalobcovi pri výkone jeho vlastníckeho práva k predmetnému bytu, čo napokon má za následok zamietnutie žaloby pre rozpor s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

46. Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že vo svojom vyjadrení zo dňa 18.05.2021 v bode 2. výslovne poprel skutkové tvrdenia žalobcov, ktoré považoval súd prvej inštancie za nesporné pri svojom závere o dôvodnosti aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to najmä tvrdenie, že to mala byť spoločnosť CARDO, s.r.o., ktorá sa mala v prevažnej miere sa pričiniť o ukončenie výstavby bytového domu, a to aj z vlastných prostriedkov žalovaných ako fyzických osôb, tak odvolací súd nepovažuje túto odvolaciu námietku za dôvodnú.

47. Odvolací súd poukazuje na ust. § 215 ods. 1 a 2 CSP, podľa ktorého platí, že súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu, ktorý sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona. Za tento procesný postup nemožno považovať iba dokazovanie prostredníctvom vykonania stranami označených dôkazov (lebo v zásade len tie môže súd vykonať - pozri ust. § 185 CSP), ale okrem iného aj zohľadnenie tých skutkových tvrdení sporovej strany, ktoré neboli protistranou účinne popreté. Základom koncepcie civilného procesu je to, že sporové strany majú svoju procesnú aktivitu realizovať predovšetkým prostredníctvom prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a medzi tie patria podľa ust. § 149 CSP okrem iných aj skutkové tvrdenia a popretie skutkových tvrdení protistrany.

48. Skôr ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Táto klasifikácia má pre ďalší procesný postup súdu zásadný význam. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí.

49. Z ustanovenia § 151 CSP nepochybne vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, pričom na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1). Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované. Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné, pričom nepostačuje všeobecné vyhlásenie (napr. o tom, že žaloba je úplne nedôvodná), z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdeným protistranou. Aby došlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení žalovanej je potrebné uvedenie vlastných skutočností a tvrdení vo vzťahu k tvrdeniam žalovaných v 1. a 2. rade.

Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné, sa vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné.

Z ustanovenia § 151 vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany (nem. Bestreitungslast). Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1). Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované (pozri komentár k § 150). Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné.

Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie (napr. o tom, že žaloba je úplne nedôvodná), z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdeným protistranou.

Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu

a) vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé a súčasného predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach

b) iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach

c) iba vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé.

Predloženie iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach [prípád ad b)] je potrebné považovať za výslovné popretie skutkového tvrdenia protistrany, ak je z jeho obsahu dostatočne jasné, že skutkové tvrdenie protistrany pri ňom neobstojí.

Ak strana sporu predloží iné skutkové tvrdenie o predmetných skutkových okolnostiach ako protistrana, je toto iné skutkové tvrdenie vždy považované za sporné skutkové tvrdenie. Nie je potrebné, aby ho protistrana ďalej popierala, alebo aby sa k nemu formálne vyjadrovala. Znamená to, že žalobca nemusí popierať tie skutkové tvrdenia žalovaného, ktorými žalovaný už poprel skutkové tvrdenia žalobcu.

Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach (prípád ad c)) je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti nevie uviesť preto, že ich nepozná. Má sa však za to, že každý pozná predmet svojho konania (to, čo urobil) a predmet svojho vnímania (to, čo videl alebo počul). Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania; inak je popretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné. Účelom právnej úpravy (§ 151 ods. 2) je vylúčiť dve neželané situácie. Po prvé, aby nedochádzalo k popretiam skutkových tvrdení protistrany en bloc, teda čisto formálne, napr. vyhlásením, že nič z toho, čo tvrdí protistrana, nie je pravda. Po druhé, aby strana, ktorá popiera, nemohla prezentovať svoj postoj tak, že si už na pravdivé udalosti síce nepamätá, ale že protistrana pravdu nemá. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022 s. 619 – 621).

50. Odvolací súd uvádza, že žalobca v bode 2. vyjadrenia zo dňa 18.05.2021 (č.l. 125 spisu) uviedol, že skutkové a vo vzťahu k určaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti aj právne tvrdenia žalovaného v 1. rade považuje žalobca za nepravdivé a v tomto sporovom konaní aj nie podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca žiadne vlastne substancované tvrdenia k tvrdeniam žalovaných v 1. a 2. rade o prevažnej miere pričinenia spoločnosti CARDO, s.r.o. k výstavbe bytového domu, jej financovaniu a „akejsi“ dohode medzi spoločnosťou CARDO, s.r.o. a GERUST a.s. neuviedol. Neobstojí len tvrdenie žalobcu, bez bližšieho odôvodnenia. Teda žalobca okrem vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenia žalovaných nepovažuje za pravdivé nepredložil iné skutkové tvrdenie o predmetných skutkových okolnostiach, ktoré by čo i len hypoteticky sponchybňovali skutkové tvrdenie žalobcov, navyše ani len netvrdil, že skutkové tvrdenie nepozná.

51. Pokiaľ si súd prvej inštancie osvojil nesporné skutkové tvrdenia žalovaných v 1. a 2. rade vo vzťahu k dôvodnosti aplikácie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka bez vyhodnocovania pravdivosti skutkových tvrdení žalovaných v 1. a 2. rade ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal v meritórnom rozhodnutí o zamietnutí žaloby, vrátane toho, že žalovaní financovali výstavbu predmetu diela, vrátane bytu, ktorý užívajú a právny predchodca žalobcu na týchto nepreviedol vlastnícke právo, prípadne nevrátil nimi investované finančné prostriedky do výstavby diela, odvolací súd nemá k tomuto postupu súdu prvej inštancie žiadne námietky.

52. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie oboznámením sa s rozhodnutiami vydaných konaniach vedených na Okresnom súde Prešov sp.zn. 22Cb/23/2019 a 24Cb/321/2018, na ktoré poukázal na pojednávaní dňa 28.02.2022. Odvolací súd konštatuje, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdaľuje od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

53. V tomto prípade však odvolací súd konštatuje, že po oboznámení sa so zápisnicou o pojednávaní zo dňa 28.02.2022 dospel k záveru, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Z obsahu tejto zápisnice vyplýva len to, že právny zástupca žalobcu vo svojom vyjadrení (rub č.l. 156 spisu) len poukázal na to, že „samotné konanie a ďalšie, ktoré boli vedené na tunajšom súde 22Cb/23/2019 a 24Cb/321/2018 nesporne preukazujú, že žalovaný v 1. rade ako konateľ spoločnosti Cardo vznáša tie isté námietky, s ktorými sa už súdy opakovane vporiadavali, a teda on zneužíva svoje právo, teda koná v rozpore s dobrými mravmi.“ Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu nevyplýva, že by týmto vyjadrením navrhol súdu prvej inštancie vykonať dôkaz oboznámením s predmetnými súdnymi rozhodnutiami Okresného súdu Prešov, resp. samotnými spismi.

54. K ďalším námietkam v odvolaní sa odvolací súd domnieva, že neúspech žalobcu v konaní o vypratanie, neznamená bez ďalšieho prekážku rozhodnutej veci, pokiaľ dôjde k významnej zmene skutkových okolností tak, že rozpor s dobrými mravmi pomíne.

V otázke hodnotenia prebiehajúceho konania o zaplatenie 1.063.507,53 eura s príslušenstvom vedenej na Mestskom súde Košice pod sp.zn. K2-31Cb/56/2022 je dôležité uviesť, že toto konanie nebolo právoplatne skončené do rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci, keďže voči rozsudku sp.zn. K2-31Cb/56/2022 zo dňa 26.03.2025 bolo podané odvolanie, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté (viď úradný záznam zo dňa 21.01.2026 na č.l. 297 spisu) Samotná jeho existencia však nemá potenciál

zmeniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Vedenie konania o zaplatenie samo o sebe bez ďalšieho (buď pozitívneho alebo negatívneho výsledku pre v tomto konaní žalovaných) nemôže zakladať zmenu majetkového statusu žalovaných, ani preukázanie konania žalobcu v súlade s dobrými mravmi. Za daného stavu výsledok (neprávoplatnosť) tohto konania je bez právneho významu pre toto konanie. Naopak prípadne právoplatný výsledok konania na Mestskom súde Košice by mohol znamenať nový stav pre uplatňovanie práv vlastníka veci, preto odvolací súd, tak ako už bolo uvedené, iba existenciou prebiehajúceho konania o zaplatenie (bez jeho výsledku) nepriznal relevanciu pre toto konanie. Inak povedané predložený rozsudok keďže nie je právoplatný, nejudikuje právny vzťah medzi stranami sporu a je bez vplyvu a právneho významu k prejednávanej veci. Z tohto hľadiska nebolo potrebné ho oboznamovať ako nový dôkaz v tomto konaní.

Žalobca - odvolateľ namietal, že súd nerozhodol o návrhu protistrany na prerušenie konania, na čo síce súd prvej inštancie nereagoval a o návrhu zo strany úspešných žalovaných, ktorí odvolanie nepodali, nerozhodol.

Postup súdu prvej inštancie v tomto ohľade síce vyvolal vadu konania, avšak pre nerozhodnutý návrh žalovaných na prerušenie konania nemôže odvolateľ - žalobca vyvodzovať pre seba priaznivejšie postavenie a výsledok. Iný záver by predstavoval porušenie kontradiktórneho procesu a práva na rovnosť zbrání, preto uvedený argument odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnený.

55. Odvolací súd navyše konštatuje, že išlo o návrh na prerušenie konania, ktoré bolo rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/24/2022 dňa 16.3.2023 skončené v prospech odvolateľa a už neexistoval racionálny dôvod sa týmto návrhom zaoberať.

56. Navyše v tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že z hľadiska základného práva na postup súdu v súlade s platnou právnou úpravou, odvodzovaného z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je nutné zohľadniť nielen jednotlivé porušenie procesného postupu konajúceho súdu, ale aj prípadné následky, ktoré tým môžu byť spôsobené stranám sporu. Výsledkom je posúdenie, či porušenie procesného postupu súdu môže dosiahnuť ústavnoprávne rozmery porušenia základného práva na súdne konanie. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 197/2020 z 26. mája 2020).

57. Vo vzťahu k úsiliu úspešných žalovaných vyvolať pojednávanie v tejto veci s indikovaným zámerom prelomiť dôvody právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/24/2022 (žalovanou v označenom konaní predsa bola pani D.) v tejto veci, odvolací súd sa domnieva, že pokiaľ žalovaným bola poskytnutá ochrana práva na obydlie, hoc aj z iných dôvodov, ako by si v odvolacom konaní predstavovali, je možné nepochybné zo strany pani D. iniciovať iné konanie, ale aj žalovaní môžu uplatňovať rôzne svoje práva, preto odvolací súd nepristúpil k samotnému pojednávaniu a považoval tento návrh bez potenciálu zmeniť vecnú správnosť rozsudku a napokon tento návrh sa podľa všetkého v podstate týkal osoby, ktorá nie je stranou tohto konania.

58. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04).

59. Za takejto situácie ak všetky námietky žalobcu uvedené v odvolaní sú neopodstatnené, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

60. Rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách odvolacieho a dovolacieho konania má svoju oporu v ust. § 396 CSP, § 453 ods. 3 CSP s poukazom na ust. § 255 CSP. Vzhľadom na zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu bol síce žalobca v dovolacom konaní úspešný, avšak k zrušeniu prvého rozhodnutia odvolacieho súdu došlo len z procesných dôvodov pre neoznámenie verejného vyhlásenia rozsudku strane sporu. Po vrátení veci odvolaciemu súdu na opätovne prejednanie veci, boli v konečnom dôsledku vo veci samej úspešní žalovaní v 1. a 2. rade, keď odvolací súd vo veci samej žalobu zamietol. Preto vychádzajúc zo zásady úspešnosti odvolací súd úspešným žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

61. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).